

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 110/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 12 C 127/2007 z 9. marca 2009, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 120/2009 z 29. septembra 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Sp 106/2012 z 27. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) *uznesením Okresného súdu Bratislava IV* (ďalej len „okresný súd“) *sp. zn. 12 C 127/2007 z 9. marca 2009, uznesením Krajského súdu v Bratislave* (ďalej len „krajský súd“) *sp. zn. 7 Co 120/2009 z 29. septembra 2009 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Sp 106/2012 z 27. augusta 2014* (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala návrh na nahradenie prejavu vôle odporcu pri zmluve o prevode vlastníctva družstevného bytu. Veci bola pridelená spisová značka sp. zn. 12 C 127/2007. Okresný súd vzhľadom na späťvzatie návrhu sťažovateľkou rozhodol o zastavení konania, pričom aplikujúc príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku rozhodol aj samostatným výrokom o trovách zastaveného konania, ktorým sťažovateľku zaviazal na náhradu trov konania a s ktorým sťažovateľka nesúhlasila. O odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania v časti výroku o trovách konania rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 120/2009 z 29. septembra 2009 tak, že uznesenie okresného súdu v napadnutej časti potvrdil. Sťažovateľka v sťažnosti argumentuje, že okresný súd, ako aj krajský súd nesprávne a formalisticky posúdil jej nárok na náhradu trov konania, pretože vychádzal len zo skutočnosti, že sťažovateľka vzala návrh späť, a neprihliadal na to, že k späťvzatiu návrhu došlo v dôsledku správania odporcu. Sťažovateľka v konaní okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach videla porušenie svojich práv, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uviedla, že lehotu na podanie sťažnosti má zachovanú, pretože „*uznesenie sp. zn. 4 Sp 106/2012-21 vydané Krajským súdom v Bratislave dňa 27.08.2014 mi bolo doručené dňa 09.09.2014*“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej označených práv „*konaním súdov všetkých stupňov a prideleným mi advokátom*“. Zároveň tiež žiadala, aby „*bolo porušovateľovi (počnúc Okresným súdom Bratislava IV) prikázané obnoviť stav pred porušením práva alebo slobody a vo veci samej ďalej konať v plnom rozsahu*“.

Vo vzťahu k podmienke povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „využíva možnosť“ požiadať o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov, keďže podľa vlastného názoru spĺňa zákonné podmienky na jeho ustanovenie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd, zvažujúc možnosti svojho procesného postupu vzhľadom na nedostatky sťažnosti (nedostatok právneho zastúpenia, nedostatky petitu sťažnosti) a prezentovanú žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov, upustil od štandardnej výzvy na doplnenie plnej moci, respektíve odkázanie na príslušné centrum právnej pomoci

pre účely priznania bezplatnej právnej pomoci a pre účely svojho rozhodnutia, v záujme efektívneho riešenia a poskytnutia materiálnej ochrany označených práv sťažovateľky, v súlade so zásadou procesnej ekonomie ustálil predmet svojho konania, vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti, tak ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia, a zohľadňujúc to, že ide o fyzickú osobu nezastúpenú kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorá požiadala o ustanovenie právneho zástupcu.

1. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu *sp. zn. 12 C 127/2007 z 9. marca 2009 a na to nadväzujúce uznesenie krajského súdu sp. zn. 7 Co 120/2009 z 29. septembra 2009, ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že označené uznesenie okresného nadobudlo právoplatnosť v spojení s označeným uznesením krajského súdu 2. novembra 2009.*

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Vzhľadom na uvedené bolo v zmysle citovanej judikatúry potrebné konštatovať, že sťažnosť v tejto časti bola podaná zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti sťažnosťou napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto odmietol ako oneskorene podanú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že sťažnosť vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu bolo možné odmietnuť aj z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a rozhodnutie, keďže sťažovateľka disponovala a aj využila dostupný

a účinný prostriedok nápravy ňou namietaného porušenia označených práv – odvolanie, o ktorom bol v konečnom dôsledku oprávnený rozhodnúť krajský súd. Vzhľadom na princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy), nie je vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu daná právomoc ústavného súdu (podobne IV. ÚS 65/02, II. ÚS 147/02, II. ÚS 148/02).

2. Ústavný súd k napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorého predmetom bol návrh – opravný prostriedok sťažovateľky proti rozhodnutiu Centra právnej pomoci sp. zn. 5 N 1785/12 z 31. júla 2012, ktorým žiadala o priznanie právnej pomoci v právnej veci dovolania proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7 Co 120/2009 z 29. septembra 2009 a od ktorého sťažovateľka odvádzala včasnosť svojej sťažnosti aj vo vzťahu k označeným uzneseniam okresného súdu a krajského súdu, uvádza, že ide o samostatné konanie a neexistuje relevantná súvislosť, na základe ktorej by bolo možné viazať včasnosť podania sťažnosti vo vzťahu k označeným uzneseniam okresného súdu a krajského súdu. Pokiaľ však ide o samotný rozsudok krajského súdu z hľadiska prípustnosti jeho prieskumu ústavným súdom, ústavný súd aj v tomto prípade poukazuje na princíp subsidiarity, v zmysle ktorého sťažovateľka mala možnosť využiť odvolanie ako účinný prostriedok ochrany jej označených práv, preto bolo potrebné túto časť sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2015